

ARREST VAN HET HOF (EERSTE KAMER)
VAN 10 DECEMBER 1969¹

**Th. Mulders tegen
Commissie van de Europese Gemeenschappen**

Zaak 8-69

Samenvatting

1. *Ambtenaren — Rekenplichtige — Functionele onafhankelijkheid — Begrip*
(Financieel Reglement, art. 22, Besluit der Commissie van 30 juli 1968, art. 2)
2. *Ambtenaren — Controleur en rekenplichtige — Gelijkwaardigheid van taken — Afwezigheid daarvan*
(Financieel Reglement, art. 24)

1. De functionele onafhankelijkheid van de rekenplichtige ten opzichte van degenen wier betalingsopdrachten hij moet controleren, brengt niet mede dat van enig verschil in hiërarchieke rang geen sprake mag zijn, doch slechts dat bij de vervulling
- van zijn taak elke onderschikking achterwege dient te blijven.
2. De taak van de controleur en die van de rekenplichtige zijn niet in die mate gelijkwaardig, dat een zelfde indeling gerechtvaardigd is.

In de Zaak 8-69

TH. MULDER, ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, wonende te Ukkel, 2, Avenue Maréchal Ney, ten deze vertegenwoordigd door mr. M. Slusny, advocaat bij het Hof van Beroep te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij mr. A. Elvinger 84, Grand'rué,

verzoeker,

tegen

¹ — Procestaal : Frans.

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur, L. de la Fontaine, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij mr. E. Reuter, 4, Boulevard Royal,

verweerster,

waarin door verzoeker is verzocht om nietigverklaring van het implicite genomen besluit tot afwijzing van zijn tot de Commissie gericht verzoek om aanvulling van het besluit houdende zijn benoeming als rekenplichtige der Commissie in dier voege dat hij tevens tot een hogere rang wordt bevorderd, wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer)

samengesteld als volgt: R. Monaco, Kamerpresident, A.M. Donner (rapporteur) en J. Mertens de Wilmars, Rechters, K. Roemer, Advocaat-Generaal, A. Van Houtte, Griffier, het navolgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

I — Samenvatting van de feiten

Overwegende dat de aan het geding ten grondslag liggende feiten kunnen worden samengevat als volgt:

Verzoeker is na op 8 oktober 1958 bij de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie in dienst te zijn getreden als hoofd van de financiële diensten, op 31 mei 1961 door de

Euratom-commissie benoemd tot rekenplichtige voor de huishoudelijke begroting en op 19 december 1961 tot rekenplichtige voor de begroting voor onderzoek.

Op 6 maart 1963 is hij ingevolge artikel 102 van het Statuut vast aangesteld in de rang A 3, waarbij hij zich de titel van afdelingshoofd zag toegekend. Als zodanig was hij, zoals trouwens ook de financiële controleur der Commissie, geplaatst onder het gezag van de Directeur-Generaal Financiën, doch als reken-

plichtige stond hij rechtstreeks onder de Euratom-Commissie.

Bij brief van 7 september 1966 heeft verzoeker de Commissie op grond van artikel 90 van het Statuut verzocht hem per 31 mei 1961 met terugwerkende kracht in de rang A 2 te benoemen.

Bij brief van 12 december 1966 deed de Directeur-Generaal Administratie van de E.G.A. verzoeker weten, dat de Commissie tot de conclusie was gekomen dat zijn indeling met de statutaire voorschriften in overeenstemming was.

Op 28 mei 1968 werd verzoeker in een brief van de voorzitter der Commissie ervan in kennis gesteld, dat de Commissie in het kader van de herstructurering harer diensten op 21 mei had besloten hem als hoofd van de afdeling Financiën, Thesaurie, Boekhouding — deel uitmakend van het Directoraat Huishoudelijke Begroting en Financiën, dat zelf tot het Directoraat-Generaal Begrotingen behoort — tewerk te stellen. Hij behield zijn rang A 3, aangezien de hiërarchisch boven hem geplaatste ambtenaren in de rangen A 2 respectievelijk A 1 waren ingedeeld. Hiernevens werd een Directoraat-Generaal Financiële Controle in het leven geroepen, terwijl de aan het hoofd van dit Directoraat-Generaal geplaatste ambtenaar vervolgens als financieel controleur werd aangewezen.

Op 30 juli 1968 besloot de Commissie door middel van een schriftelijke procedure de heer Mulders te benoemen tot rekenplichtige der Commissie, met bepaling dat hij in de uitoefening van zijn taak rechtstreeks onder de Commissie stond — dit besluit werd op de van 2 tot 6 december 1968 gehouden vergadering bekrachtigd. —

Zonder de betekening van dit besluit af te wachten wendde verzoeker zich bij brief van 14 oktober 1968 langs administratiefrechtelijke weg tot de Commissie met het verzoek bedoeld besluit in dier voege aan te vullen, dat zijn indeling in overeenstemming zou worden gebracht met de verantwoordelijkheden waarmede hij volgens het Financieel Reglement is belast, zulks vooral om te voorkomen dat verschil in hiërarchie niveau voor verzoeker zou medebrengen dat hij aan anderen ondergeschikt zou zijn op een wijze welke zich met de door het Financieel Reglement vereiste zelfstandigheid niet verdraagt.

Toen dit administratief beroep onbeantwoord bleef, heeft verzoeker — die dit stilzwijgen als een impliciete weigering in de zin van artikel 91 van het Statuut opvatte — zich tot het Hof van Justitie gewend met een verzoekschrift, gedagtekend 7 februari 1969 en ter Griffie ingediend op 10 februari 1969.

II — Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoeker* heeft geconcludeerd dat het den Hove behage :

- „— te verklaren voor recht dat verzoeker, die rekenplichtige van de Gemeenschappen is en als zodanig bij de Gemeenschappen geen enkele andere functie vervult, krachtens het Financieel Reglement — evenals de financiële controleur — rechtstreeks en uitsluitend onder het gezag der Commissie moet staan en, als deze, met de Directeuren-Generaal-ordonnateurs moet worden gelijkgesteld;
- te verklaren voor recht dat derhalve het besluit der Commissie van 30 juli 1968, waarbij hij tot rekenplichtige der Gemeenschappen werd benoemd, moet worden geacht het besluit van 21 mei, houdende zijn benoeming tot hoofd van een afdeling van een directoraat, dat zelf deel uitmaakt van een Directoraat-Generaal, in deze zin te hebben gewijzigd;
- mitsdien te verstaan dat aan verzoeker met ingang van 30 juli 1968 de rang A 1 moet worden toegekend;
- en in zoverre, subsidiair, te verklaren voor recht dat de Commissie binnen twee maanden na het te wijzen arrest verzoekers rang zal moeten aanpassen aan zijn functie van rekenplichtige en het besluit, waarin zij op 14 december 1968 verzoekers desbetreffend administratief beroep stilzwijgend afwees, zal hebben in te trekken”.

Overwegende dat *verweerster* heeft geconcludeerd dat het den Hove behage :

- „— het verzoek ongegrond te verklaren;
- verzoeker — met toepassing van de

desbetreffende voorschriften — in de kosten van het geding te veroordelen”.

B — Ten aanzien van de hoofdzaak

III — Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt :

A — Ten aanzien van de ontvankelijkheid

In haar conclusie van antwoord stelt *verweerster* zich op het standpunt, dat verzoeker in het verzoek slechts kan worden ontvangen voor zoveel betreft het besluit van 30 juli 1968, waarin hij als rekenplichtige der Commissie werd aangewezen; in zijn beroep tegen het besluit van 21 mei 1968, waarbij hij op een post in de rang A 3 werd gesteld, kan hij niet worden ontvangen omdat het tardief is ingesteld.

Verzoeker wijst er in zijn conclusie van repliek op, dat het beroep noch het besluit van 21 mei noch dat van 30 juli betreft, doch de stilzwijgende afwijzing door de Commissie van zijn administratief beroep van 14 oktober 1968, dat strekte tot het bekomen van herziening van het besluit van 21 mei en wel zulks op grond van dat van 30 juli, dat immers ten aanzien van eerstbedoeld besluit als een novum van wezenlijke betekenis moet worden beschouwd.

In haar conclusie van dupliek betoogt *verweerster*, dat het Hof in het kader van dit geding slechts kan nagaan, of de aanwijzing van verzoeker als rekenplichtige der Commissie met opdracht van een nieuwe ambtstaak — waardoor hij aanspraak mag maken op indeling in de rang A 1 — is gelijk te stellen.

Na een uiteenzetting te hebben gegeven van de taken van de rekenplichtige, van de ordonnateurs en van de controleur in de administratie der Gemeenschappen wijst *verzoeker* op verschillende voorschriften van het Financieel Reglement (de artikelen 22, 43, 49 en 51) tot staving van zijn betoog, dat deze ambtenaren onderling onafhankelijk moeten zijn en dat met name de rekenplichtige rechtstreeks — en niet via hiërarchieke hoger geplaatste ambtenaren — jegens de Commissie aansprakelijk dient te zijn. Te dien aanzien beroept hij zich op het rapport van de controlecommissie betreffende het boekjaar 1963 en het daarop door de E.G.A.-Commissie gegeven antwoord. Hoewel ter gelegenheid van het besluit van 30 juli 1968 met zoveel woorden werd erkend, dat verzoeker in de uitoefening van zijn taak rechtstreeks onder de Commissie staat, is niettemin noch in het besluit van 21 mei 1968 waarin hij werd geplaatst onder de bevelen van een directeur die zelf ondergeschikt is aan een Directeur-Generaal, noch in de hem tevoren toegekende rang A 3 enigerlei wijziging gebracht. Ten aanzien van de controleur is daarentegen rekening gehouden met de noodzaak hem ten opzichte van de Directeuren-Generaal-ordonnateurs een onafhankelijke positie te verschaffen, met name door hem dezelfde rang te geven.

In haar conclusie van antwoord merkt *verweerster* op, dat een gelijke indeling van de ordonnateurs, de controleur en de rekenplichtige moeilijk te realiseren is, omdat zij zelve eigenlijk de eerste ordonnateur is. De ordonnateursbevoegdheden die aan sommige ambtenaren, met name aan de Directeuren-Generaal, zijn verleend dragen een afgeleid karakter en berusten op delegatie door de Commissie. Bij de indeling van de rekenplichtige dient de aard van zijn taak doorslag te geven. Wat betreft de vergelijking van de rechtspositie van de rekenplichtige met die van de controleur : hun taken en verantwoordelijkheden lenen zich moeilijk voor vergelijking, zoals bij lezing van de artikelen 30 en 43 van het Financieel Reglement blijkt. Dit verschil vindt ook bevestiging in de rangen die door de Hoge Autoriteit en de E.E.G.- en E.G.A.-

Commissie aan hun onderscheiden rekenplichtigen en controleurs zijn verleend.

Trouwens, uit 's Hofs jurisprudentie (arrest 28-69) blijkt de zwakte van verzoekers betoog. Wat betreft de door verzoeker ingeroepen geldelijke aansprakelijkheid van de rekenplichtige zegt verweerster voor antwoord, dat deze reeds aanleiding heeft gegeven tot indeling van de rekenplichtige in de rang A 3, zulks terwijl de rekenplichtigen van andere instellingen in de rang B 1 zijn ingedeeld.

Meer in het algemeen betoogt verweerster dat aan haar bevoegdheden en verantwoordelijkheid wat betreft de organisatie van haar diensten met betrekking tot de financiële controle-dienst en de comptabiliteit geen bijzondere beperkingen zijn gesteld, waaruit zij concludeert dat haar besluiten in zoverre slechts wegens détournement de pouvoir kunnen worden bestreden.

Zou het Hof van Justitie nochtans oordelen dat de benoeming van een ambtenaar tot rekenplichtige der Commissie rechtens tot zijn tewerkstelling in een ambt van de rang A 1 leidt, dan impliceert zulks dat verzoekers benoeming onrechtmatig was en dat daartoe in strijd met de desbetreffende procedurevoorschriften van het Statuut (artikelen 29 en 45) is overgegaan.

Verzoeker zegt met een beroep op de artikelen 31 en 44 van het Financieel Reglement voor repleik, dat de controleur en de rekenplichtige, evenals de ordonnateur, hun taak verrichten krachtens delegatie van de Commissie. Waar artikel 22 van het Financieel Reglement het beginsel van scheiding van ordonnateurs en rekenplichtigen voorziet, kan men slechts het oog hebben gehad op de functie van de Directeuren-Generaal-ordonnateurs en de hoofdrekenplichtige. Het besluit der Commissie waarbij verzoeker tot rekenplichtige is benoemd zonder dat hem ten opzichte van het Directoraat-Generaal waartoe hij behoort een onafhankelijke positie werd verschafte, moet derhalve wegens overschrijding van rechtsmacht of détournement de pouvoir worden nietigverklaard.

Voor wat betreft de vergelijking met de rechtspositie van de financiële controleur betoogt verzoeker met name :

1. dat terwijl in artikel 47 van het Financieel Reglement voor financiële contro-

leur slechts disciplinaire aansprakelijkheid is voorzien, de rekenplichtige volgens de bewoordingen van artikel 49 van datzelfde reglement zowel disciplinair als geldelijk aansprakelijk kan worden gesteld;

2. dat het argument ontleend aan de rangen van de rekenplichtigen onderscheidenlijk van de financiële controleurs van de Hoge Autoriteit en van de E.E.G.- en E.G.A.-Commissies faalt, omdat de taken die in de drie administraties door de rekenplichtige en de financiële controleur worden vervuld, zeer verschillen; dat de taken van de onderscheiden rekenplichtigen in ieder geval van veel minder belang waren dan die van de rekenplichtige der nieuwe Commissie.

Anderzijds doet volgens verzoeker 's Hofs arrest in de Zaak 28-64 in casu niet ter zake, aangezien de taak van een controleur van de Raad niet met die van een rekenplichtige der Commissie kan worden vergeleken.

Volgens *verweerster* is het beginsel van de scheiding van ordonnateurs en rekenplichtigen in de huidige organisatie gewaarborgd doordat verzoeker bij het vervullen van zijn comptabele taak niet aan instructies van zijn superieuren onderworpen is. Bovendien is het arrest in de Zaak 28-64 hier wel degelijk van belang, immers de bepalingen van het Financieel Reglement betreffende de financiële controleur en de rekenplichtige zijn zowel op de begroting der Commissie als op die van de Raad van toepassing.

Anderzijds beroept verweerster zich nogmaals op artikel 24 van het Financieel Reglement om het fundamentele verschil tussen de aansprakelijkheid van de financiële controleur en die van de rekenplichtige aan te tonen.

Ten slotte is het volgens haar onjuist, dat er zich wat de taak van de rekenplichtige en van de financiële controleur betreft in de drie Gemeenschappen grote verschillen voordoen. In werkelijkheid waren sedert 1965 de voorschriften van de financiële reglementen betreffende de rekenplichtigen en de financiële controleurs der drie uitvoerende organen gelijklopend.

Tijdens de mondelinge behandeling heeft verweerster wederom betwist, dat haar besluit van 30 juli 1968 een novum van wezenlijke betekenis oplevert, nu het in de aard van de

door verzoeker te vervullen taak geen wijziging bracht.

Overigens heeft zij betoogd dat, bijaldien het Hof mocht beslissen dat benoeming tot rekenplichtige aanspraak op indeling in de rang A 1 geeft, zulks niet tot indeling van verzoeker in die rang zou leiden — integendeel, de Commissie zou dan gehouden zijn de in artikel 29 van het Statuut voorziene weg te bewandelen —.

Dit is door *verzoeker* weersproken. Hij betoogt dat het een vaststaand administratiefrechtelijk beginsel is, dat herwaardering van een ambt ten goede moet komen aan degenen die het bekleedt.

IV — Procesvoering

Overwegende dat de schriftelijke procesvoering een normaal verloop heeft gehad; dat 's Hofs eerste Kamer, gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur en gehoord de Advocaat-Generaal, heeft besloten zonder voorafgaande instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan; dat de zaak ter terechtzitting van 30 oktober 1969 namens partijen is bepleit; dat de Advocaat-Generaal ter terechtzitting van 12 november 1969 zijn conclusie heeft genomen;

Ten aanzien van het recht

- 1 Overwegende dat het verzoekschrift — dat op 10 februari 1969 ter Griffie werd ingediend — strekt tot nietigverklaring van de impliciete weigering die volgens artikel 91 van het Statuut van de ambtenaren besloten ligt in het gedurende twee maanden onbeantwoord laten van het op 14 november 1968 door verzoeker bij de Commissie ingediend administratief beroep;
- 2 dat verzoeker door middel van dit beroep de Commissie heeft verzocht haar besluit van 30 juli 1968, houdende zijn benoeming tot rekenplichtige der Commissie, aan te vullen door hem tevens in de rang A 1 te plaatsen, ten einde aldus zijn indeling aan te passen aan de op hem rustende verantwoordelijkheden en te vermijden, dat hij aan anderen ondergeschikt zou zijn op een wijze welke zich met de voor zijn ambt vereiste zelfstandigheid niet verdraagt;

Ten aanzien van de ontvankelijkheid van het beroep

- 3 Overwegende dat verweerster heeft betoogd, dat met het beroep niet tegen het besluit van 21 mei 1968, waarbij verzoeker in een ambt van de rang A 3 werd benoemd,

kan worden opgekomen, nu tegen hetzelfde niet binnen drie maanden administratief beroep of beroep in rechte werd ingesteld;

- 4 Overwegende dat verzoeker nader heeft gesteld, dat zijn beroep noch het besluit van 21 mei noch dat van 30 juli 1968 betreft, doch het naar aanleiding van zijn verzoek om herindeling implicite genomen afwijzend besluit;
- 5 dat het geding derhalve de vraag betreft of verzoeker aan het besluit van 30 juli 1968 aanspraak op plaatsing in de rang A 1 ontleende;
- 6 dat, nu de termijn om tegen het besluit van 30 juli in beroep te komen op het tijdstip van indiening van het administratief beroep nog niet was verstreken, verzoeker bij het instellen van zijn beroep tegen de implicite gegeven afwijzing van zijn administratief beroep om een uitspraak betreffende de wettigheid van dit besluit mocht vragen;
- 7 dat verzoeker derhalve in zijn beroep kan worden ontvangen;

Ten aanzien van de hoofdzaak

- 8 Overwegende dat volgens verzoeker door het Financieel Reglement van 30 juli 1968 betreffende de opstelling en uitvoering van de begroting van de Europese Gemeenschappen en de verantwoordelijkheid der ordonnateurs en rekenplichtigen, en wel met name door artikel 22, bepalende dat de uitvoering van de begroting geschiedt volgens het beginsel van scheiding van ordonnateurs en rekenplichtigen, een onderlinge onafhankelijkheid van ordonnateurs, rekenplichtige en controleur alsmede rechtstreekse verantwoordelijkheid van de rekenplichtige jegens de Commissie — zonder tussenkomst van hiërarchisch hoger geplaatsten — wordt verlangd;
- 9 dat de gelijkwaardigheid van de taken van ordonnateurs, rekenplichtige en controleur zijns inziens medebrengt dat zij in hiërarchisch opzicht een zelfde positie innemen en niet onder de bevelen van andere ambtenaren dienen te zijn geplaatst;
- 10 dat nu de ordonnateurs en de algemene controleur ter verzekering van hun volledige onafhankelijkheid jegens andere ambtenaren in de rang A 1 zijn benoemd, ook de rekenplichtige met dezelfde rang moet worden bekleed;

- 11 Overwegende dat in artikel 2 van het besluit van 30 juli 1968 wordt bepaald dat „de rekenplichtigen en de ondergeschikte rekenplichtigen ... bij het vervullen van hun taak rechtstreeks onder de Commissie (staan)”;
- 12 dat de rechtsgeldigheid van deze bepaling door verzoeker niet is betwist;
- 13 dat zij ertoe strekt de onafhankelijkheid van de rekenplichtige te verzekeren en hem voor zoveel de uitoefening van zijn taak betreft jegens de Commissie rechtstreeks verantwoordelijk maakt;
- 14 dat de afdeling Financiën, Thesaurie, Boekhouding, aan het hoofd waarvan verzoeker staat, weliswaar krachtens het organigram onder het Directoraat Huishoudelijke Begroting en Financiën en onder het Directoraat-Generaal Begrotingen ressorteert, doch dat verzoeker in het geheel geen aanwijzingen heeft verschaft waaruit zou kunnen blijken dat deze omstandigheid de door het Financieel Reglement gewilde en in het besluit van 30 juli 1968 voorziene onafhankelijkheid in gevaar zou kunnen brengen;
- 15 dat immers de functionele onafhankelijkheid van de rekenplichtige ten opzichte van degenen wier betalingsopdrachten hij moet controleren, niet medebrengt dat van enig verschil in hiërarchieke rang geen sprake mag zijn, doch slechts dat in de vervulling van zijn taak elke onderschikking achterwege dient te blijven;
- 16 Overwegende dat de verwijzing naar de rangen van de ordonnateurs en van de controleur-generaal niet ter zake dienende is;
- 17 dat enerzijds de Commissie in het algemeen haar ordonnateursbevoegdheid slechts aan ambtenaren van de hoogste rangen delegeert, zodat deze krachtens delegatie optredende ordonnateurs niet uit hoofde van deze hoedanigheid de rang A 1 bekleden, doch dat hun juist omgekeerd ordonnateursbevoegdheid werd gedelegeerd omdat zij aan het hoofd staan van directoraten-generaal of van directoraten;
- 18 dat anderzijds vergelijking van de artikelen 29 tot en met 31, 39 en 40 met de artikelen 42 tot en met 45 van het Financieel Reglement leert, dat taak en verantwoordelijkheden van de controleur aanmerkelijk van die van de rekenplichtige verschillen;
- 19 dat trouwens artikel 24 van genoemd Reglement — volgens hetwelk de bepalingen van het op deze ambtenaren toepasselijke administratieve statuut zodanig worden vastgesteld dat de zelfstandigheid van hun ambt wordt gegarandeerd en maatregelen inzake hun aanstelling, hun bevordering, de tegen hen te nemen disciplinaire maatregelen of inzake overplaatsingen, en de verschillende wijzen waarop het dienstverband kan worden onderbroken dan wel beëindigd, worden genomen bij met redenen omklede beslissingen die ter informatie aan de Raad worden medegedeeld — de

rechtspositie der controleurs met nog nauwkeuriger waarborgen omringt dan voor de rechtspositie van de rekenplichtige zijn voorzien;

- 20 dat verzoeker derhalve ten onrechte aanvoert, dat de taak van de controleur en die van de rekenplichtige in die mate gelijkwaardig zijn, dat een zelfde indeling gerechtvaardigd is;
- 21 dat bovendien de aanwijzing van verzoeker als rekenplichtige geen novum van wezenlijke betekenis inhoudt ten opzichte van zijn tewerkstelling als hoofd van de afdeling Financiën, Thesaurie, Boekhouding;
- 22 dat immers de ambtelijke taak van deze afdeling zozeer met de werkzaamheden van een rekenplichtige samenvalt, dat niet valt in te zien hoe men beide functies zou kunnen scheiden of tussen dezelve onderscheiden;
- 23 dat zulks trouwens bevestiging vindt in het feit dat verzoeker zelf verklaarde geen enkele andere taak of verantwoordelijkheid dan die van rekenplichtige op zich te nemen;
- 24 Overwegende dat uit het voorgaande volgt, dat het beroep tegen de implicite gegeven afwijzende beschikking op het door verzoeker op 14 oktober 1968 ingesteld administratief beroep als ongegrond moet worden verworpen;

Ten aanzien van de kosten

- 25 Overwegende dat verzoeker in het ongelijk is gesteld;
- 26 dat volgens artikel 69, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten wordt verwezen;
- 27 dat evenwel volgens artikel 70 van dat reglement kosten, door de instellingen gemaakt in door de personeelsleden van de Gemeenschap aanhangig gemaakte zaken, te haren laste blijven;

Gezien de stukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord de pleidooien van partijen;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op de Verdragen tot oprichting van de Europese Gemeenschappen;
Gelet op de Protocollen betreffende het Statuut van het Hof van Justitie;
Gelet op het statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen;
Gelet op het Financieel Reglement betreffende de opstelling en uitvoering van de begroting van de Europese Gemeenschappen en de verantwoordelijkheid der ordonnateurs en rekenplichtigen, met name op de artikelen 22, 24, 29 tot en met 31, 39 tot en met 41, 32 tot en met 45;
Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

rechtdoende :

- 1) verwerpt het beroep;
- 2) verstaat dat iedere partij de eigen kosten zal dragen.

Aldus gewezen te Luxemburg op tien december negentienhonderdnegenenzestig.

Monaco

Donner

Mertens de Wilmars

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op tien december negentienhonderdnegenenzestig.

De Griffier
A. Van Houtte

De President van de Eerste Kamer
R. Monaco